

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Jacobi Sadoleti Card. Et Episcopi Carpentoractensis Viri
Disertissimi, Opera quæ exstant omnia**

Sadoleto, Jacopo

[Francofurti], 1607

XVI. Iac. Sadoletvs Episc. Carpent. Antonio Pulleoni Siculo S.P.D.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-69244](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-69244)

IAC. SADOLETVS EPISC. CARENVS

Antonio Pulleoni Siculo S. P. D.

IVEVNDISSIMAS accepi tuas literas XVIII. Calendas
 Octobris datas: quibus perspexi curam & sollicitudinem
 cui, quam de salute mea suscepisses, cum audivisses (ut sciam)
 totum ferme id bellum, quod in Gallia provincia gestum est,
 aios esse translatum. Quod autem adiungis in eisdem literis
 dere te, quoddam summo Pontifice accersitus, honestissima
 ne ex illis periculis essem emeriturus: equidem recognosco
 rem tuum pristinum erga me, teq; in ea sententia esse plane
 persuasero. Sed profectio mi Pulleo alio ego modo metior
 ris & Episcopi officia, ac tu fortasse putas esse merienda.
 enim illi terrores aut pericula terrere me debuerunt, ut
 illinc cuperem: sed magis gregis mei timor ac perturbatio
 me custodia retinere, ut in vigilando & gubernando tali
 tempore essem attentior. Quod & feci: omnemque rationem
 periculi, & salutis meae cum vicibus meis communicavi:
 illis cepi separatim vllum consilium, quod mihi vni proficere
 posset. Itaque cum in medio ipso tumultu belli ac periculo
 Pontificis ad me essent allatae, quae me huc accirent: eo
 fui, ut nisi prius Cives meos extra omne discrimen posuiss
 rem, non fuerim venturus. Sed Dei immortalis benignitate
 clementia haud ita multo post pacatis rebus pace illius reg
 bus reddita, non duxi tergiversandum, quin me conferens
 hanc urbem. Inuitus quidem & gemens, quod nil mihi
 contra animi sententiam potuit accidere, quam cogi te hanc
 studia & literulas meas in pace, in quibus antea bello fuiss
 terpellatus. Verum tamen ea causa afferebatur accersendi
 atque is mihi proponebatur optimorum consiliorum fructus
 me impium adversus Deum iudicaturus fuerim, si non par
 eius mandatis, qui me ad praclarissimas actiones vocandi
 fuisset. Itaq; hoc animo e meis locis sedibusque egressus
 nunc sum: expectoq; quam mox aliquid agatur, non mod
 gnium Optimi Pontif. virtute ac prudentia, sed etiam leu
 horum temporum calamitatibus necessarium. Eo enim
 (quod te non lateat) Christiana est Respub. ut nisi aliquid
 medij adhibeatur, omnia omnino ruitura sint. Sed hoc De
 derit, cuius ego numini & voluntati totum me dedo per
 que. De me autem ipso, meoq; animo erga te, sic existimare
 Pulleo (quod tamen te facere tuae indicant literae) nihil
 esse in amore amicitiaq; coniunctus. Nam & iudicia quod

per de te feci, cum de tua integritate, virtute, prudentia, honorifi-
 centissimè iudicavi, permanet idem apud me: & in suscepta erga
 te benevolentia constantissimè maneo: partim sponte, & consue-
 tudine naturæ meæ: partim verò maximè tuo in me perpetuo
 atq; insigni amore prouocatus. Cognoui enim te in omni tempo-
 re mihi esse amicissimum. Itaque quam me putas cupere, vt tu no-
 bissem vna hic adesses? atq; his interesset negotiis (si modò vl-
 lum tractabitur negotium) cum intelligam tuam præstantem
 prudentiam magno Reipubl. posse esse adiumento: Quod si mea
 pondus haberet autoritas, contenderem & eniterer, vt tu vocare-
 re, tuæque nobiscum consilia conferres. Nunc optare id licet,
 sperare laudis licet. Quanquam te honore & administratio-
 ne honorissimè muneris à summo Pontifice ornatum esse tua
 causa vehementer gaudeo, tibi que eam rem laudi atque emolu-
 mento esse opto. Sanctius tuus ægrotabat cum ego ad Urbem ve-
 nis, necque adhuc morbo satis leuatus est: itaque eum nec videre
 potui, nec alloqui. Quod sanè mihi fuit incommodum: hominis
 enim & probi, & experientis, opera atq; opportunitate carendū
 fuit: quum ego mediū fidius & tua & ipsius causā non mediocri-
 ter diligo. Paulus nobiscum est vna, magno pretereque me in rebus
 omnibus adiuvat, particepsque est curarum consiliorumque
 meorum. Is tibi præstat benevolentiam quam debet, nec men-
 tionem tui ferè intermittere sinit. Nos ambo te singulariter ama-
 mus, salumque & florentem esse cupimus: petimusq; à te more
 tamē magis, quam quod necesse sit, vt solita tuam erga nos be-
 nevolentiam tueare, atq; conferues. Vale. Idib. Nouemb. M.D.
 XXXVI. Ex Vrbe.

XVII.

IAC. SADOLETVS EPISC. CARP.

Benedicto Accolto Cardinali S. P. D.

NOX potuit amantius neq; liberalius scribi, quam scriptum
 est in eis literis, quas I III. Non. Nouembris, ad me do-
 disti. Place enim referta illæ fuerunt humanitatis, suauitatis, be-
 nevolentie: & (quod in eiusmodi re mihi propè admirabile vi-
 sum est) singularis etiam prudentiæ. Video enim te, cum fortiter
 & inuicè feras casus humanos, in commemoratione tamen
 nostræ necessitudinis, & in amicitie memoria remollescere a-
 nimo, quod est bonitatis: molesteque ferre, quod me & videre, &
 alloqui prætereuntem non potuisses. Quo mihi quoque ipsi ni-
 hil occidere potuit durius. Cum enim redirem ad eam urbem
 subueniens, vnde, bonis etiam rebus meis, certo consilio discer-
 seram: vna illa consolatione sustentabar, quod reuisurus eram

P 2 amig